



Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a șaptea)

5 octombrie 2022*

„Funcție publică – Agenți temporari – Concediu medical – Absențe nemotivate – Rezilierea contractului fără preaviz – Articolul 16 din RAA – Articolul 48 litera (b) din RAA – Răspundere”

În cauza T-618/21,

WV, reprezentat de L. Levi și A. Champetier, avocate,

reclamant,

împotriva

Centrului de Traduceri pentru Organismele Uniunii Europene (CdT), reprezentat de M. Garnier, în calitate de agent, asistat de B. Wägenbaur, avocat,

pârât,

TRIBUNALUL (Camera a șaptea),

compus din domnii R. da Silva Passos, președinte, L. Truchot (raportor) și M. Sampol Pucurull, judecători,

grefier: doamna I. Kurme, administratoare,

având în vedere faza scrisă a procedurii,

în urma ședinței din 7 iulie 2022,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin acțiunea sa întemeiată pe articolul 270 TFUE, reclamantul WV solicită, pe de o parte, anularea deciziei directorului Centrului de Traduceri pentru Organismele Uniunii Europene (CdT) din 26 noiembrie 2020 de reziliere fără preaviz a contractului său de muncă pe perioadă nedeterminată (denumită în continuare „decizia atacată”, precum și, în măsura în care este

* Limba de procedură: franceza.

necesar, a deciziei din 17 iunie 2021 de respingere a reclamației sale (denumită în continuare „decizia de respingere a reclamației”) și, pe de altă parte, repararea prejudiciului pe care l-ar fi suferit ca urmare a acestor decizii.

Istoricul litigiului

- 2 Reclamantul a fost recrutat de CdT la 1 noiembrie 1997. La 16 decembrie 2004, acesta a semnat un contract pe perioadă nedeterminată. De la 23 iulie 2019 la 15 noiembrie 2019, reclamantul s-a aflat în concediu medical plătit. Absența sa de la 18 noiembrie 2019 la 7 februarie 2020 a fost considerată de CdT ca fiind nemotivată. Absențele sale de la 8 februarie la 10 aprilie 2020 și de la 29 aprilie la 4 mai 2020, în ceea ce le privește, au fost acceptate de CdT ca fiind motivate. De la 5 mai 2020, absențele reclamantului au fost considerate ca fiind nemotivate.
- 3 După o consultație la distanță care a avut loc la 4 mai 2020 între reclamant și serviciul medical al Comisiei Europene, acționând în contul CdT, acest serviciu medical a concluzionat că reclamantul era apt să își reia atribuțiile cu jumătate de normă timp de o lună, începând cu 5 mai 2020. Serviciul medical menționat l-a informat pe reclamant că putea depune o cerere de arbitraj. A doua zi, acesta din urmă a depus cererea menționată, în temeiul articolului 59 alineatul (1) al cincilea paragraf din Statutul funcționarilor Uniunii Europene (denumit în continuare „statutul”).
- 4 Constatând că reclamantul nu s-a prezentat la diferitele reuniuni organizate în vederea procedurii de arbitraj, medicul independent a confirmat decizia serviciului medical al Comisiei. CdT a considerat, în consecință, că absența reclamantului în cursul perioadei care a început la 5 mai 2020 era nemotivată. Reclamantul a fost informat cu privire la aceasta prin scrisoarea directorului CdT din 31 iulie 2020.
- 5 Prin scrisoarea din 10 august 2020, avocata reclamantului a solicitat declararea invalidității acestuia. Ea a arătat că, ținând seama de starea de sănătate a reclamantului, nu se preconiza o revenire la o situație normală în viitorul apropiat.
- 6 Prin scrisoarea din 14 septembrie 2020, directorul CdT a respins cererea de declarare a invalidității reclamantului. Reclamantul a fost informat de asemenea că, ținând seama printre altele de absența sa nemotivată începând de la 5 mai 2020, de declarația sa potrivit căreia nu era în măsură să își reia atribuțiile, de lipsa de răspuns la cele trei scrisori ale CdT trimise între 7 mai și 7 august 2020 și de interesul serviciului, CdT intenționa să aplice articolul 48 litera (b) din Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene (denumit în continuare „RAA”) în vederea rezilierii contractului său de muncă. CdT l-a invitat să își prezinte observațiile.
- 7 Prin scrisoarea din 14 octombrie 2020, avocata reclamantului, făcând referire la scrisoarea din 14 septembrie 2020 a directorului CdT, a comunicat CdT observațiile reclamantului referitoare la eventuala aplicare a articolului 48 litera (b) din RAA.
- 8 La 26 noiembrie 2020, în temeiul articolului 48 litera (b) din RAA, a fost adoptată decizia atacată, prin care contractul de muncă al reclamantului a fost încetat fără preaviz, de la 31 decembrie 2020.
- 9 La 26 februarie 2021, reclamantul a introdus o reclamație împotriva deciziei atacate.
- 10 La 17 iunie 2021, directorul CdT a respins reclamația.

Concluziile părților

11 Reclamantul solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate;
- anularea, în măsura în care este necesar, a deciziei de respingere a reclamației;
- obligarea CdT la repararea prejudiciului material suferit și la plata sumei de 15 000 de euro pentru repararea prejudiciului moral suferit;
- obligarea CdT la plata cheltuielilor de judecată.

12 CdT solicită Tribunalului:

- respingerea acțiunii;
- obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

13 Reclamantul a prezentat concluzii în anulare și concluzii în despăgubire.

Cu privire la concluziile în anulare

- 14 Reclamantul solicită anularea deciziei atacate, precum și, în măsura în care este necesar, a deciziei de respingere a reclamației.
- 15 Cu titlu introductiv, în ceea ce privește cererea reclamantului de anulare, în măsura în care este necesar, a deciziei de respingere a reclamației, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, concluziile în anulare îndreptate în mod formal împotriva deciziei de respingere a unei reclamații au ca efect sesizarea Tribunalului cu privire la actul împotriva căruia a fost introdusă reclamația în cazul în care ele sunt, ca atare, lipsite de caracter autonom (a se vedea Hotărârea din 14 iulie 2021, AQ/eu-LISA, T-164/19, nepublicată, EU:T:2021:456, punctul 35 și jurisprudența citată).
- 16 În speță, dat fiind că decizia de respingere a reclamației nu face decât să confirme decizia atacată prin care contractul de muncă al reclamantului a fost reziliat fără preaviz, concluziile în anulare deciziei de respingere a reclamației sunt lipsite de caracter autonom. Prin urmare, nu este necesară pronunțarea în mod specific cu privire la acestea, chiar dacă, în cadrul examinării legalității deciziei atacate, va trebui luată în considerare motivarea care figurează în decizia de respingere a reclamației, apreciindu-se că această motivare coincide cu cea a deciziei atacate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 iulie 2021, AQ/eu-LISA, T-164/19, nepublicată, EU:T:2021:456, punctul 36 și jurisprudența citată).
- 17 În susținerea concluziilor în anulare, reclamantul invocă trei motive, care sunt întemeiate, primul, pe temeiul juridic eronat al deciziei de reziliere a contractului de muncă în litigiu, al doilea, pe nesesizarea de către CdT a comisiei pentru invaliditate cu privire la rezilierea de către acesta a

contractului de muncă în litigiu fără evaluarea comparativă a tuturor elementelor și împrejurărilor relevante în raport cu interesul reclamantului, precum și pe o motivare contradictorie, și, al treilea, pe încălcarea dreptului de a fi ascultat.

- 18 În cadrul primului motiv, reclamantul susține că articolul 48 litera (b) din RAA nu poate sta la baza deciziei de reziliere a contractului său de muncă, întrucât, la data adoptării deciziei atacate, el nu se afla în concediu medical plătit, ci, potrivit CdT, în situație de absență nemotivată, astfel încât, la data rezilierii contractului său de muncă, el nu se afla la sfârșitul concediului medical plătit prevăzut la articolul 16 din RAA, la care face trimitere articolul 48 litera (b) din RAA.
- 19 În plus, presupunând că, la data rezilierii contractului său de muncă, reclamantul se afla în concediu medical plătit în sensul articolului 16 din RAA, condițiile stabilite de acest text și de articolul 48 litera (b) din RAA nu ar fi fost îndeplinite. Astfel, întrucât reclamantul a lucrat timp de 22 de ani în cadrul CdT, durata concediului său medical plătit ar fi trebuit să corespundă vechimii sale în serviciu fără să se poată pune capăt contractului său de muncă în temeiul articolului 48 litera (b) din RAA înainte de expirarea acestui termen.
- 20 În sfârșit, reclamantul adaugă că, dacă CdT ar fi urmărit să îl sancționeze, acesta ar fi trebuit să deschidă o procedură disciplinară împotriva sa, iar nu să aplice articolul 16 și articolul 48 litera (b) din RAA.
- 21 CdT amintește că a considerat că absența reclamantului era nemotivată de la 5 mai 2020 și că reclamantul a susținut în mod permanent că starea sa de sănătate nu îi permitea să își reia atribuțiile.
- 22 Potrivit CdT, reclamantul își epuizase drepturile la concediu medical, deoarece, după cum rezultă din cuprinsul articolului 59 din statut, la care face trimitere articolul 16 din RAA, numai perioadele de absență motivată puteau da naștere dreptului la acest concediu. Prin urmare, reclamantul ar fi depășit termenul stabilit pentru concediul medical plătit.
- 23 Astfel, în pofida termenelor de sfârșit de drept la concediu medical prevăzute la articolul 16 din RAA, reclamantul și-ar fi epuizat, prin propriul comportament, drepturile care rezultă din această dispoziție, întrucât nu s-ar mai fi aflat într-o situația de absență motivată. În consecință, reclamantul nu poate pretinde că epuizarea dreptului său ar fi trebuit să intervină la sfârșitul perioadei de 22 de ani echivalente vechimii sale în serviciu, chiar dacă absența sa nu ar mai fi dat naștere dreptului la un concediu medical.
- 24 CdT susține de asemenea că, în măsura în care reclamantul se afla la sfârșitul unui concediu medical plătit, ceea ce reflectă o condiție de epuizare a dreptului, aplicarea articolului 48 litera (b) din RAA nu putea fi exclusă pentru motivul că, la momentul adoptării deciziei atacate, reclamantul nu beneficia de un astfel de concediu. În plus, perioada îndelungată scursă între începutul absenței nemotivate a reclamantului la 5 mai 2020 și adoptarea deciziei atacate ar fi justificată prin diferitele etape ale procedurii de arbitraj și prin intenția CdT de a acorda mai mult timp reclamantului pentru a-i permite să își prezinte observațiile.
- 25 În sfârșit, CdT subliniază că, în temeiul obligației de sollicitudine, a comunicat reclamantului în mai multe rânduri intenția administrației de a introduce măsuri compatibile atât cu bunăstarea sa, cât și cu interesul serviciului. Totuși, încercările CdT ar fi rămas fără un răspuns din partea reclamantului, care astfel nu și-ar fi îndeplinit obligația de cooperare față de CdT.

- 26 În cadrul prezentului motiv, este necesar să se stabilească dacă, în împrejurările speței, CdT putea fundamenta decizia atacată pe articolul 48 litera (b) din RAA în vederea rezilierii contractului de muncă al reclamantului.
- 27 Potrivit articolului 48 litera (b) din RAA, „[c]ontractul de muncă, atât pe perioadă determinată, cât și pe perioadă nedeterminată, poate fi reziliat fără preaviz de către instituție: [...] în cazul în care agentul nu și-ar putea relua atribuțiile la sfârșitul concediului medical plătit prevăzut la articolul 16 [din RAA]”.
- 28 Articolul 16 al doilea paragraf din RAA prevede că „concediul medical plătit prevăzut la articolul 59 din statut nu poate depăși trei luni sau vechimea în serviciu a agentului temporar, atunci când aceasta din urmă este mai lungă; c]oncediul nu poate fi prelungit peste durata contractului agentului în cauză”.
- 29 Rezultă astfel din articolul 16 al doilea paragraf și din articolul 48 litera (b) din RAA că angajamentul contractual al unui agent poate fi reziliat atunci când sunt îndeplinite două condiții, și anume depășirea termenului stabilit pentru concediul medical plătit și imposibilitatea agentului de a-și relua atribuțiile la sfârșitul termenului menționat (Hotărârea din 11 iunie 2019, TO/AEE, T-462/17, nepublicată, EU:T:2019:397, punctul 56).
- 30 În ceea ce privește prima condiție, referitoare la depășirea termenului stabilit pentru concediul medical plătit, trebuie amintit că concediul medical plătit menționat la articolul 48 litera (b) din RAA, la sfârșitul căruia trebuie apreciată posibilitatea agentului de a-și relua atribuțiile, în lipsa căreia contractul de muncă poate fi reziliat fără preaviz, este cel prevăzut la articolul 16 al doilea paragraf din RAA.
- 31 Din interpretarea coroborată a articolului 48 litera (b) și a articolului 16 al doilea paragraf din RAA reiese că contractul de muncă al unui agent poate fi reziliat fără preaviz la sfârșitul concediului său medical plătit în cazul în care acest concediu depășește fie o perioadă de trei luni, fie vechimea în serviciu atinsă de agentul în cauză, atunci când aceasta este mai lungă.
- 32 Prin urmare, pentru a rezilia contractul de muncă al reclamantului în temeiul articolului 48 litera (b) din RAA, CdT era obligat să verifice îndeplinirea acestei condiții.
- 33 Or, în decizia atacată, astfel cum a fost completată prin decizia de respingere a reclamației, CdT, după ce a arătat că reclamantul nu a fost în măsură să își reia atribuțiile la sfârșitul concediului său medical plătit, a constatat că reclamantul și-a epuizat drepturile la un concediu medical plătit conform articolului 16 din RAA, în temeiul faptului că numai perioadele de absență motivată pot da dreptul la un astfel de concediu, după cum rezultă din articolul 59 din statut, la care face trimitere articolul 16 din RAA, având în vedere că nu se mai afla într-o situație de absență motivată. CdT a dedus de aici că, prin comportamentul său, reclamantul a provocat „o epuizare *a fortiori* a dreptului”. El a adăugat că, în aceste împrejurări, reclamantul nu putea pretinde că epuizarea dreptului ar fi trebuit să intervină la sfârșitul perioadei echivalente vechimii sale în serviciu, respectiv o perioadă de 22 de ani, din moment ce absența sa nu mai deschidea dreptul la un concediu medical.
- 34 Rezultă din decizia atacată, citită în lumina precizărilor suplimentare furnizate în decizia de respingere a reclamației, că CdT a considerat că nemotivarea absențelor reclamantului în momentul deciderii rezilierii contractului de muncă al acestuia îl autoriza să procedeze la această reziliere pentru motivul că aceste absențe nemotivate, epuizând drepturile la un concediu medical

- plătit al reclamantului, provocaseră sfârșitul acestor drepturi. Rezultă astfel că CdT a considerat că absențele nemotivate ale reclamantului, punând capăt drepturilor sale la un concediu medical plătit, îl scuteau de obligația de a verifica dacă era îndeplinită condiția referitoare la depășirea termenului stabilit pentru concediul medical plătit acordat reclamantului.
- 35 Or, trebuie să se amintească faptul că articolul 48 litera (b) din RAA, pe care se întemeiază decizia atacată, face referire la dispozițiile articolului 16 al doilea paragraf din RAA, care stabilește această din urmă condiție, și să se constate că niciunul dintre aceste texte nu prevede că o decizie de reziliere fără preaviz ar putea fi adoptată fără a se proceda la verificarea prealabilă a depășirii termenului stabilit pentru concediul medical plătit acordat agentului în cauză potrivit modalităților stabilite de articolul 16 al doilea paragraf din RAA. În plus, nu rezultă din niciuna dintre aceste dispoziții și nici din articolul 59 din statut, care stabilește printre altele regimul juridic aplicabil concediului medical și absențelor nemotivate, că verificarea condiției referitoare la depășirea termenului stabilit pentru concediul medical plătit prevăzut la articolul 16 al doilea paragraf din RAA ar putea fi înlocuită, în caz de absență nemotivată la data rezilierii în litigiu, precum și înainte de această dată, prin constatarea acestor absențe. Rezultă că, prin decizia atacată, CdT a aplicat o condiție de absență nemotivată care nu este prevăzută de articolul 48 litera (b) și de articolul 16 al doilea paragraf din RAA.
- 36 Rezultă că CdT a reziliat contractul de muncă pe perioadă nedeterminată al reclamantului fără să fi verificat îndeplinirea primei condiții stabilite de aceste dispoziții.
- 37 În ceea ce privește a doua condiție, referitoare la imposibilitatea agentului de a-și relua atribuțiile după depășirea termenului stabilit pentru concediul medical plătit, trebuie să se constate că scrisoarea din 10 august 2020 a avocatei reclamantului, adresată CdT, precizează că „practicienii consultați [de reclamant] – atât medicul său curant, cât și psihiatrul său – nu preconiz[au] în viitorul apropiat o revenire la o situație normală”. Prin aceeași scrisoare, avocata reclamantului a solicitat de asemenea declararea invalidității acestuia din urmă.
- 38 Este necesar să se adauge că, în scrisoarea din 14 octombrie 2020 a avocatei reclamantului, adresată CdT, s-a indicat că medicul specialist consultat de reclamant „a confirmat de asemenea prin mai multe certificate că starea [reclamantului] nu îi permitea să își reia atribuțiile”.
- 39 Rezultă din aceste scrisori că reclamantul a recunoscut că se afla în imposibilitatea de a-și relua atribuțiile, aspect de care CdT a ținut seama în decizia atacată care a reluat conținutul scrisorilor menționate.
- 40 Cu toate acestea, întrucât data la care trebuia constatată această imposibilitate era, potrivit articolului 48 litera (b) din RAA, ulterioară termenului stabilit pentru concediul medical plătit, cu privire la care s-a arătat anterior, la punctul 36 de mai sus, că nu fusese evaluat de CdT, a doua condiție nu poate fi considerată ca fiind îndeplinită.
- 41 Prin urmare, este necesar să se concluzioneze că, prin adoptarea deciziei atacate, CdT a încălcat articolul 48 litera (b) și articolul 16 al doilea paragraf din RAA.
- 42 Rezultă din ceea ce precedă că primul motiv trebuie admis. În consecință, decizia atacată trebuie anulată, fără a fi necesar să se examineze al doilea și al treilea motiv.

Cu privire la concluziile în despăgubire

- 43 Reclamantul solicită repararea, pe de o parte, a prejudiciului material și, pe de altă parte, a prejudiciului moral pe care le-ar fi suferit.
- 44 Trebuie amintit că, în domeniul funcției publice, Uniunea Europeană este obligată să repare prejudiciile cauzate de instituțiile, organele, oficiile sau agențiile sale ori de agenții acestora în exercitarea atribuțiilor lor. Potrivit unei jurisprudențe constante, în acest domeniu, angajarea răspunderii Uniunii este supusă întrunirii unui ansamblu de condiții, și anume nelegalitatea comportamentului reproșat instituției, organului, oficiului sau agenției, caracterul real al prejudiciului și existența unei legături de cauzalitate între comportamentul pretins și prejudiciul invocat. Aceste trei condiții sunt cumulative, astfel încât, din moment ce una dintre ele nu este îndeplinită, răspunderea Uniunii nu poate fi reținută (a se vedea Hotărârea din 14 iulie 2021, AQ/eu-LISA, T-164/19, nepublicată, EU:T:2021:456, punctul 97 și jurisprudența).
- 45 În ceea ce privește condiția referitoare la comportamentul nelegal reproșat administrației, trebuie amintit că rezultă din jurisprudență că, atunci când acționează în calitate de angajator, Uniunea este supusă unei răspunderi mai mari, care se manifestă prin obligația de a repara prejudiciile cauzate personalului său prin orice nelegalitate săvârșită în calitate de angajator (a se vedea Hotărârea din 14 iulie 2021, AQ/eu-LISA, T-164/19, nepublicată, EU:T:2021:456, punctul 98 și jurisprudența citată).
- 46 În ceea ce privește condiția referitoare la caracterul real al prejudiciului, răspunderea Uniunii nu poate fi angajată decât dacă reclamantul a suferit efectiv un prejudiciu real și cert. Reclamantului îi revine obligația de a prezenta instanței Uniunii elemente de probă pentru a stabili existența și întinderea unui astfel de prejudiciu (a se vedea Hotărârea din 14 iulie 2021, AQ/eu-LISA, T-164/19, nepublicată, EU:T:2021:456, punctul 99 și jurisprudența citată).
- 47 În ceea ce privește condiția referitoare la legătura de cauzalitate impusă pentru a angaja răspunderea Uniunii, este necesar să fie stabilită o relație directă și certă de la cauză la efect între nelegalitatea săvârșită de instituția Uniunii și prejudiciul invocat. Comportamentul reproșat trebuie astfel să fie cauza determinantă a prejudiciului invocat (a se vedea Hotărârea din 14 iulie 2021, AQ/eu-LISA, T-164/19, nepublicată, EU:T:2021:456, punctul 100 și jurisprudența citată).
- 48 Criticile reclamantului în susținerea concluziilor sale în despăgubire trebuie examinate în lumina acestor considerații.

Cu privire la prejudiciul material

- 49 În susținerea concluziilor sale în despăgubire, reclamantul solicită plata remunerației sale de la 31 decembrie 2020, data la care rezilierea contractului său de muncă a produs efecte, până la data anulării deciziei atacate.
- 50 El adaugă că nu solicită să își reia atribuțiile, ținând seama de starea sa de sănătate, ci solicită inițierea unei proceduri referitoare la invaliditate.
- 51 CdT susține, pe de o parte, că condițiile de angajare a răspunderii Uniunii nu sunt îndeplinite și, pe de altă parte, că cererea de inițiere a unei proceduri referitoare la invaliditate echivalează cu a solicita Tribunalului să îi adreseze o somație, ceea ce acesta din urmă nu poate face.

- 52 În ceea ce privește condiția referitoare la caracterul real al prejudiciului, este necesar să se stabilească dacă, prin rezilierea nelegală a contractului de muncă al reclamantului, CdT a generat, în detrimentul acestuia, un beneficiu nerealizat corespunzător cuantumului remunerației de care acesta a fost privat după 31 decembrie 2020, data la care rezilierea contractului său de muncă a produs efecte.
- 53 În această privință, este necesar să se constate că, de la 5 mai 2020, reclamantul se afla într-o situație de absență nemotivată, ceea ce el nu contestă. De la această dată, așadar, el nu mai era remunerat. Rezultă de aici că nu este dovedit caracterul real al prejudiciului invocat de reclamant.
- 54 În consecință, având în vedere absența sa nemotivată din cauza căreia a pierdut dreptul la remunerație de la 5 mai 2020, cererea de reparare a prejudiciului material pretins suferit de reclamant după 31 decembrie 2020, data la care rezilierea contractului său de muncă a produs efecte, trebuie să fie respinsă.
- 55 În ceea ce privește cererea de inițiere a unei proceduri referitoare la invaliditate, este necesar să se constate că cererea reclamantului echivalează cu a solicita Tribunalului să adreseze o somație CdT. Or, potrivit unei jurisprudențe constante, în ceea ce privește controlul de legalitate, Tribunalul nu este competent să adreseze somații administrației (a se vedea Hotărârea din 2 februarie 2022, LU/BEI, T-536/20, nepublicată, EU:T:2022:40, punctul 30 și jurisprudența citată).
- 56 Prin urmare, această cerere trebuie respinsă.

Cu privire la prejudiciul moral

- 57 Reclamantul solicită repararea prejudiciului său moral care ar rezulta din rezilierea contractului său de muncă prin decizia atacată fără inițierea unei proceduri referitoare la invaliditate și pe care îl evaluează la suma de 15 000 de euro. El susține că, prin adoptarea deciziei atacate, CdT, care cunoștea starea sa de sănătate, i-a agravat starea depresivă și anxietatea.
- 58 CdT contestă această argumentație.
- 59 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, anularea unui act afectat de nelegalitate poate constitui în sine repararea adecvată și, în principiu, suficientă a oricărui prejudiciu moral pe care acest act l-a putut cauza, cu excepția cazului în care reclamantul demonstrează că a suferit un prejudiciu moral care nu poate fi reparat integral prin această anulare (a se vedea Hotărârea din 14 iulie 2021, AQ/eu-LISA, T-164/19, nepublicată, EU:T:2021:456, punctul 130 și jurisprudența citată).
- 60 În speță, reclamantul nu demonstrează că prejudiciul moral invocat nu poate fi reparat integral prin anularea deciziei atacate în care și-ar afla originea. Prin urmare, trebuie să se considere că prejudiciul moral cauzat de decizia atacată este reparat în mod adecvat prin anularea acesteia.
- 61 Trebuie, așadar, să se respingă concluziile în despăgubire referitoare la prejudiciul moral invocat, fără a fi necesar să se examineze legătura de cauzalitate dintre nelegalitate și prejudiciul menționat.
- 62 Având în vedere toate considerațiile care precedă, este necesar să se anuleze decizia atacată și să se respingă în rest acțiunea.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 63 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.
- 64 Întrucât CdT a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor reclamantului.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a șaptea)

declară și hotărăște:

- 1) Anulează decizia din 26 noiembrie 2020 prin care directorul Centrului de Traduceri pentru Organismele Uniunii Europene (CdT) a reziliat contractul de muncă al lui WV în calitate de agent temporar.**
- 2) Respinge în rest acțiunea.**
- 3) Obligă CdT la plata cheltuielilor de judecată.**

da Silva Passos

Truchot

Sampol Pucurull

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 5 octombrie 2022.

Semnături